Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адміністрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Франціс-каньска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламаціи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Передплата у Львовѣ въ Адміністрація „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ зъ дня 17 с. м. заявивъ віцепрезидентъ бар. Хлюмецкій, що попередне засѣданє замкнувъ задля браку комплету, тожъ на порядокъ дневный теперѣшного засѣданя поставивъ справы не полагодженѣ. — Пос. Масаржікъ пôднѣсъ, що вчерашный окликъ Спинчича о намѣстнику Тріесту, за що покликано его до порядку, не есть записаный въ протоколахъ стенографічныхъ. — Бар. Хлюмецкій возвавъ скрутаторôвъ до розслѣдженя сеи справы. — Вôдтакъ послы Масаржікъ и Люеґеръ критикували поведенє Хлюмецкого при замкненю засѣданя. — Бар. Хлюмецкій заявивъ, що поступавъ пôсля дотеперѣшнои практики и пôсля реґуляміну. — Палата приняла се заявленє оплесками. — Внесенє пос. Гавка, щобы надъ вôдповѣдію на интерпеляціи въ справѣ вношеня обороны до трибуналу державного отворено діскусію — вôдкинено 144 голосами противъ 36 голосôвъ.

Пос. Кавніцъ заявивъ, що добровôльно и безъ нѣякого напору уважае свôй вчерашный высказъ о урядникахъ непарляментарнымъ и невластивымъ, та що не мавъ намѣру обиджати анѣ весь загалъ урядникôвъ, анѣ его поодинокихъ членôвъ.

П. Міністеръ справедливости згадуючи про слова ґр. Кавніца въ парляментѣ въ четверъ, заявивъ, що не хоче ихъ близше розбирати, бо ґр. Кавніцъ, котрый обидивъ урядникôвъ, вôдкликавъ свои слова, а друге дôставъ вôдъ президіѣ цензуру парляментарну. (Лѣвиця живо перечить тому). Дальше сказавъ міністеръ, що не знае нѣчого о языковôмъ розпорядженю найвысшого Трибуналу судового и ажъ теперь зажадавъ поясненя. Що до справы редактора „Науки“ Казарицука, котрый теперь сидить у вязници слѣдчôй, то нема сумнѣву, що черновецкій судъ найбôльше компетентный до розбору сеѣ справы. Що до політичного становиска Молодочехôвъ, высказавъ п. Міністеръ, що они вступили на дорогу неґативну, бурять все, а не будують нѣчого, и взывавъ ихъ, щобы выступили зъ конкретными внесенями, въ якій способъ можна бы дойти до мирного житя Чехôвъ зъ Нѣмцями. П. Міністеръ зазначивъ, що меншѣ народности не находять нѣгде безпечнѣйшои охороны, якъ саме въ Австріи и дорѣкавъ всѣмъ тымъ, що выкликують и розъяряють нещаснѣ сварки народнѣ. *(Гучнѣ оплески).*

Ювилей Є. Свят. Папы Льва XIII.

Въ цѣлôмъ христіаньскôмъ свѣтѣ, де лишь знаходять ся исповѣдники католицкои церкви, обходжено вчера зъ великимъ торжествомъ епископскій ювилей Его Святости Папы Льва XIII. День 19 лютого с. р. може католицка церковь справедливо уважати въ нинѣшныхъ тяжкихъ для неи часахъ за свѣтлый день побѣды, бо ледви чи коли зъ такимъ одушевленемъ, зъ такою ревностію проявляли ся чувства вѣрныхъ сынôвъ католицкои церкви якъ сего дня, коли еѣ первосвященикъ и намѣстникъ Христовый обходивъ свôй ювілей. Навѣть въ самôмъ Римѣ, де становище апостольского престола якъ разъ найтруднѣйше, було се торжество якъ найвеличавѣйше; досыть хиба згадати, що на службѣ Божôй, котру целебрувавъ Папа, було 60.000 людей а вечеромъ илюміновано всѣ церкви и монастирѣ та многѣ домы приватнѣ.

Въ нашôй монархіи обходжено ювилей Є. Святости Льва XIII. такожъ всюды дуже торжественно и величаво; всюды правились торжественнѣ богослуженя при гомонѣ дзвонôвъ, а по многихъ мѣстахъ були ще устроенѣ спеціяльнѣ вечерки и торжества ювилейнѣ. У Вѣдни вôдбуло ся вчера въ нунціятурѣ велике приняте; явили ся тамъ передовсѣмъ клиръ пôдъ проводомъ архіепископа Анґера, клиръ войсковый пôдъ проводомъ польного вікарія Бѣлопотоцкого, вôдтакъ Архікнязѣ и Архікнягинѣ, міністры Фалькенгайнъ, дръ Ґавчь, Бакегемъ, Шенборнъ и Залескій, угорскій міністеръ Тіса и многѣ иншѣ достойники, котрѣ всѣ складали свои ґратуляціѣ. Крôмъ того наспѣли ще многѣ ґратуляційнѣ телеґрамы.

У насъ у Львовѣ обходжено ювилей въ суботу и вчера рôвножъ торжественно, зъ костелôвъ и церковь а такъ само и зъ ратуша повѣвали папскѣ бѣло-жовтѣ хоругви. Въ суботу вечеромъ вôдбувъ ся въ мѣскôмъ касинѣ польскій вечерокъ въ честь Папы Льва XIII., на котрôмъ Маршалокъ краевый Є. Ексц. кн. Сангушко выголосивъ вступну бесѣду, а дръ Дембиньскій проф. львôвского університету мавъ вôдчитъ о заслугахъ Льва XIII. около церкви. Спѣвы выконали сполученѣ хоры Lutn-ѣ и Ech-а. Вчера знову вôдбувъ ся вечерокъ рускій въ „Народнôмъ Домѣ“. Велика саля „Народного Дому“ була красно прибрана драперіями и зеленею. Въ глубинѣ естрады пôдъ бальдахімомъ бувъ уставленый портретъ Є. Свят. Льва XIII, зъ лѣвого боку гербъ папскій зъ ліліями и звѣздою, а зъ правого боку гербъ митрополичій. На вечерокъ наспѣло богато запрошеныхъ гостей, найвысшихъ достойникôвъ правительственныхъ и автономічныхъ, а вôдтакъ и богато рускои публики. Мѣжь иншими були: Є. Ексц. п. Намѣстникъ ґр. Казимиръ Бадені, Є. Ексц. п. Маршалокъ краевый кн. Евстахій Санґушко, голова командуючій ґенералъ кн. Віндішґрецъ зъ женою и донькою.

---

2)

ИВАСЬ.

ОПОВѢДАНЄ ЗЪ ЖИТЯ ГАЛИЦКИХЪ СЕЛЯНЪ.

Зъ польского. — Волод. Загурского.

(Дальше).

II.

Бѣдна вдова могла вже нежуритись долею своеи дитины. Сила тôльки робила старого Матвѣя мужчиною, серце-жь було въ него мягке якъ у жѣнки!

Кажуть люде, що то все такъ буває, та що хто справдѣ сильный, той и справдѣ добрый та лагôдный. Зъѣдливыми бувають лишь малѣ щенята; великій британъ не скривдить нѣкого. Такъ то вже мудро уладила наша мати природа. Зъ вôдкижь инакше булабъ слабому охорона?

— Годѣ було, годѣ! — повтарявъ пôсля вôдходу вдовы добряга, бючи молотомъ по розжаренôмъ залѣзѣ. — Такій гарный хлопчина мѣжь дворакôвъ! Дитина кума Семена, царство ему небесне! Годѣ булобъ, годѣ!... Пригорну, якъ сына выгодую... Атжежь сиротя то Боже дитя!

И глянувъ любязно на Ивася, що выпуливши цѣкавѣ очсията, придивлявъ ся роботѣ. Дивлячись на его зацѣкавленє, старый коваль косматою рукою втиравъ зъ очей слезы. Може розжалобила его такъ думка про сиротску Ивасеву долю, а може и припôмнувъ собѣ свои власнѣ дитиннѣ пригоды? Ба, хто се може вгадати.

Матвѣй не бувъ родомъ зъ Заболотець. Пятнайцять лѣтъ тому назадъ прийшовъ до села, въ три мѣяцѣ якось по смерти давнѣйшого коваля. Взявъ молотъ до рукъ, станувъ при ковалѣ и почавъ кути. А що кувъ добре, такъ паны не пытали зъ вôдки прийшовъ и що перше робивъ, лишь приймили его за платнею вôдъ штуки.

Граничный пасъ, а именно околиця Бродôвъ роила ся тодѣ такими заволоками. Хто прошкробавъ що по тôмъ боцѣ, — кому заважила рука власти або дѣдича, то : пересмыкавъ ся черезъ границю и шукавъ тутки захисту, наче у новôй Сѣчи. Тутки мôгъ вже сидѣти безпечно, заживаючи „волѣ“ безъ перешкоды. Австрѣйскѣ власти не переслѣдували пришельцѣвъ.

Була то справдѣ обѣтована земля для тыхъ недобиткôвъ; правдивый рай, де кождый мôгъ знайти се, до чого рвавъ ся душею! Сусѣдство зъ Бродами и нагода до пачкарства вôдкрывали жерела доброго и легкого зарôбку. Отожъ у шайкахъ пачкарѣвъ вели очайдушѣ далѣ свое черезъ половину вояцке, а черезъ половину злодѣйске житє середъ явнои вôйны зъ „акцизниками.“ Занимаючись дрôбною торговлею и вештаючись по мѣсточкахъ та дворахъ, бурлаки могли циганити далѣ. Мирнѣйшій поселявъ ся денебудь стало на селѣ и бравъ ся за яке ремесло, якъ отъ неприčкомъ Матвѣй.

Мали однакъ тотѣ кочовики одну спôльну признаку: якусь козачу буту и горячу любовь свободы, а ненависть до всякого крѣпацтва. Тѣ цѣхи, якъ такожъ бôльша мôць чутя и сильнѣйша пристрасть вôдрôзнювали ихъ вôдъ бôльшь повôльныхъ тубильцѣвъ.

Велось Матвѣеви въ Заболотцяхъ зразу. Люде его шанували, дарма що бувъ заволока, а грôшь ему плывъ якъ вода до кишенѣ. Вже то, нѣгде правды дѣти, на пять миль доокола не було коваля, нѣ стельмаха, щобъ дорôвнавъ Матвѣеви въ роботѣ. Вмѣвъ зробити й окути вôзъ, вмѣвъ спорудити плугъ, и замокъ зладити, и молотѣлку направити, коли въ нѣй що попсулось.

Тай тягали-жь бо нимъ на всѣ боки, а коли бувало повезе свою роботу на торгъ, хочь бы и въ Золочѣвъ, то ледви стане зъ нею на майданѣ, а вже розхапують еѣ купцѣ, платячи безъ торгу — гарными якъ образки банкнотами.

Люде ажь въ голову заходили, що вôнъ зъ тыми грôшми робить? бо не пивъ и не гулявъ, якъ другѣ ковалѣ. Але Матвѣй не казавъ нѣчого, тôльки складавъ крайцаръ до крайцара ажь однои днины выбравъ ся до двора,

Зъ князѣвъ церкви явилися: Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ Сильвестеръ, Впреосв. лат. Архіеп. Моравскій, Впреосв. Архіеп. вôрм. Иссаковичь и Преосв. перемыскій Владика Юліянъ. Дальше прибули: цѣла капітула вôрменьска; пралаты: Ґнатковскій и Заблоцкій; кн. П. Сапѣга, ґр. Марія Потоцка, ґр. Цетнеръ, членъ Палаты панôвъ ґр. Семѣньскій-Левицкій, президентъ суду кр. Сімоновичь, радникъ Двору Кшачковскій; членъ Выдѣлу краєвого дръ Савчакъ віцепрезидентъ фінансовои дирекціѣ Коритовскій и др.

Вечерокъ розпочавъ вступною рѣчею дръ Шараневичь, сеніоръ Ставропигійского института, въ котрôй высказавъ значѣнє и становище католицкои церкви въ теперѣшныхъ часахъ соціяльного заколоту и заслуги папъ около рускои церкви. По промовѣ вôдограла музика 55-го полку пѣхоты имнъ Льва XIII, а вôдтакъ слѣдувала кантата композиціѣ проф. Вахнянина, вôдспѣвана хоромъ мужескимъ; дальше Нижанкôвского кантілєна, хоръ на сопранъ и альтъ зъ супроводомъ фортепіяну: Матюка имнъ ювілейный, выконаный мѣшанымъ хоромъ а наконець Бортняньского псаломъ „Тебе Бога хвалимъ.“ Годѣ намъ тутъ подрôбно описувати выконанє всѣхъ сихъ композицій—скажемо лишь коротко, що спѣвы выпали якъ найкрасше и хоры держали ся дуже добре; въ однôй лишь композиціи Бортняньского дававъ ся вôдчувати бракъ сильныхъ сопрановыхъ голосôвъ. Хоры складали ся зъ членôвъ „Львôвского Бояна“, питомцѣвъ гр. кат. семінаріѣ духовнои и бурсакôвъ ставропигійскихъ; загаломъ брало въ нѣмъ участь звышь 150 особôъ.

Передъ послѣдною точкою вокальныхъ продукцій, декламувавъ ще о. Бобикевичь зô Стрыя стихъ въ честь Є. Свят. Папы, уложеный Є. Екс. Впреосв. Митрополитомъ Сильвестромъ, а вôдтакъ и стихъ своєѣ власнои композиціѣ пôдъ заголовкомъ „Корабель“. Декламація була вôддана зъ повнымъ зрозумѣнємъ и хорошою дикціею.

Вечерокъ закôнчивъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополитъ промовою, въ котрôй заявивъ радôсть свою зъ того, що Русины дня сего такъ красно заявили свою живу вѣру и привязанє до апостольского престола и подякувавъ всѣмъ тымъ, що занимали ся устроєнємъ сего вечерка, а такожь и тымъ достойникамъ и гостямъ, що зволили на сей вечерокъ прибути, а вôдтакъ внѣсъ многолѣтство Святѣйшому Отцю Папѣ Льву XIII., котре вôспѣвали хоры. На тôмъ закôнчивъ ся вечерокъ.

Дописъ.

Зъ Богородчаньского.

(Бѣда на Пôдгôрю вôдъ нового рода лихвы або выпасъ лихварскои худобы).

Наше Пôдгôрє зъ кождымъ рокомъ чимъ разъ сумнѣще выглядає, хочь колись оно славне було зъ своими богатыми полонинами та веселыми пѣснями. Нарôдъ пôдгôрскій бувъ колись веселый, що ажь мило було згадати, а теперь всьо затихло, мовь зачарованє занѣмѣло. Нарôдъ пôдгôрскій ставъ задумчивый, — все дрѣмає, гей той хорый передъ смертію. Ту рѣки и потоки чимъ разъ сумнѣще клекочуть, вѣтеръ сумно провѣває понадъ полонины, давнѣйше рускî а теперь лихварскî, котрî мовь бы жалôстно говорили съ собою: „Нарôдъ рускій пôдгôрскій уже однако якъ пропавъ!“ Нема кому єго двигнути або хочь бы добре придивити ся єго житю и спôзнати, чи пôдгôрскій ґазда панъ, чи лихварскій невôльникъ? Ой! бо то правда! Хочь ще де блищить ся господарь, то и той лише на маленькôмъ кавальчику поля, зъ котрого дарма выжити самому зъ родиною, а то бо ще мусить за довги тримати за лихварскî телички ажь до коровы.

Ой, такъ то, такъ! Майже въ кождôмъ пôдгôрскôмъ селѣ самои лихварскои худобы по кôлькасотъ штукъ, а кожда штука тримає ся 3 або и 4 роки ажь до коровы и то 3 роки за 8 а найбôльше за 10 зр.! Порахуйте теперь, якій зъ того має дохôдъ кожде пôдгôрске село, а кôлько знова черезъ 3 роки тото утриманє худобы пôдгôрского селянина коштує, особливо же тамъ, де нема громадскои толоки и пасовиско дорого треба заплатити. Якъ бы власти зарядили стислый списъ худобы на пôдгôрю (а то конче и чимъ борше повинно бы ся зробити), то показало бы ся, що майже вся у пôдгôрцѣвъ худоба, то лихварска, а бѣдный селянинъ то лихварскій невôльникъ. Колибъ до того ще добре людей обраховавъ, кôлько кождый лихварямъ виненъ, то дало бы то ясный образъ, що бѣдный пôдгôрець уже далѣ и скибы поля не буде мати, а єго бѣднî дѣти зъ часомъ зъ торбами пôдуть! Длятого то наше Пôдгôрє такъ сумно выглядає, а коли чоловѣкъ то собѣ розгадає, то сльозы стають въ очехъ и серце ажь чогось вяне та перестає бити.

Милî братя, пôдгôрскî селяне! Покиньте тримати лихварямъ худобу, бо черезъ то погинете! Ратуйте ся самî! Васъ нѣхто не пожалує, бо дивлячись зъ далека кождый скаже: Рôльникъ — панъ, бо має власный ґрунтъ, може платити не лишь высокî податки, але ще высшî додатки до податкôвъ, и всякî дачки, екзекуціи робити шарварки, и Богъ знає що. Але то ось якій зъ рôльника панъ, яке єго пановане гôрке, та ще на сѣмъ бѣднôмъ Пôдгôрю! Тому нѣхто не придивить ся, яка твоя хатинка нужденна и бѣдна, якій твôй ґрунтикъ маленькій, бѣдный и задовженый, якî твои дѣточки нужденнî, голî и босî, тай ты самъ зъ жѣнкою высохлый, якъ щѣпка! Нѣхто не запытає тебе: Гей брате! якъ ты жиєшь? Чия то у тебе худоба? Чи не даромъ ты ходишь коло неѣ? Чи богато ты маєшь довгу? Чи дасть тобѣ твôй той ґрунтикъ хочь нужденно выжити, довги поплатити, та й ще худобу лихварямъ тримати — а наконець чи зможешь податокъ вôдъ доходу зъ ґрунту заплатити, котрый то дохôдъ, якъ то кажуть: тебе не дôйшовъ, а лихварѣвъ прôйшовъ? — А то видко, що ты ставъ невôльникомъ лихварскимъ, не маєшь, якъ то кажуть, на чиръ муки; жиєшь, якъ въ неволи, ѣшь на обѣдъ, полуденокъ и вечерю, саму голу капусту, юшку зъ капусты; а якъ є бульба и вôвсяный пляцокъ, то дуже добре, бо не кождый и то має, лишь зôсохъ якъ щѣпка. Де давно бувъ оденъ ґазда, то тамъ теперь 10 до 20 не господарѣвъ, але можна сказати, невôльникôвъ.

Честнî Панове начальники громадъ! Стережѣть вамъ повѣреный нарôдъ темный, толкуйте людемъ, що тримати худобу лихварямъ то ихъ нещасте, а на лихварѣвъ дайте позôръ, о такихъ кривдахъ давайте знати властямъ. Подивѣть ся, кôлько то баґательокъ, а потому екзекуцій на бѣдныхъ селянъ, послѣднî добитки и грунтики — за недотриманый часъ выпасу худобы, за загинену худобу и т. п. Якъ такъ и дальше буде, то за 50 лѣтъ и одного пôдгôрця не стане на ґрунтѣ, лишь всѣ ґрунты лихварѣ загарбають, бо вже нинѣ майже весь движимый маєтокъ пôдгôрцѣвъ єсть въ рукахъ лихварскихъ. Ясный доказъ того дає намъ стяганє податкôвъ, котрый трудно екзекуторамъ стягнути, бо нема навѣть що зафантовати — лишь чотири стѣны въ хатѣ и голî дѣти. Нарôдъ мôгъ бы пôднести ся, колибъ не бувъ задовженый и кобы лихварямъ худобы не тримавъ за дармо, та коли бы по всѣхъ мѣстахъ и мѣсточкахъ були заведенî народнî торговлѣ, де бы кождый селянинъ мôгъ купити, що му треба за ретельну цѣну. А такъ, що? — всѣ сидять въ лихварскихъ рукахъ.

Илько Шешоръ,
начальникъ громады зъ Хмелѣвки.

Переглядъ політичный.

Пос. ґр. Гогенвартъ явивъ ся вчера въ Колѣ польскôмъ и дякувавъ за зложенî єму въ день єго ювилею ґратуляціи. Въ Колѣ принято Гогенварта дуже симпатично.

и поклавши панови шѣсть сотъ срѣбломъ на стôлъ, купивъ собѣ на власнôсть кузню зô всѣмъ знарядємъ, три морги поля, огородъ и хату. Отъ такъ выйшовъ зъ заволоки господарь. Мавъ хату и волю, и нѣхто вже не мавъ єму нѣщо до розказу.

Страхъ, якъ дивували ся тому людиска, але се лишь початокъ бувъ. Маючи хату, поле й огородъ, Матвѣй забагъ жѣнки. А вжежь, правду сказати, при такôмъ господарствѣ здалабъ ся господиня, бо й худôбки було чимало, и челядникôвъ инколи ажь двохъ, а все те треба було нагодувати. А по друге, коли женитись, то женитись молодо, а не тогды доперва, коли чоловѣкъ сорокъ лѣтъ зъ окладомъ двигає на спинѣ. Кому тогды до любощѣвъ!

Однакъ Матвѣй забувъ о тôмъ, бо єму впала була въ око дворка. Люди говорили, що завдала єму чогось, бо залюбивъ ся въ нѣй безъ памяти. Вôдраджували єму, щобъ не женивъ ся зъ дворкою, що то й робити не вмѣє, и въ головѣ ѣй однî вытребеньки. Де тамъ, гипувъ за нею сарака! Въ очи баки єму свѣтила, а поза плечѣ смѣяла ся зъ него. Сказано, чарôвниця!

Въ купѣ зъ жѣнкою вôйшло въ єго хату нещасте. Тодѣ, коли чоловѣкъ працювавъ у кузни, молода ковалиха гуляла въ коршмѣ зъ хабалями, марнуючи грошѣ й лишаючи господарство на опѣку своєѣ матери; — бо й свекруху забравъ бувъ добряга-Матвѣй такожь до себе.

Донесли то люде горопасѣ. Другій бувъ бы побивъ жѣнку або и прогнавъ невѣрну, але вôнъ знавъ лишь терпѣти. Вчарувала єго мабуть гарными очима!

Такъ прожили зъ собою три роки, — она на гулятицѣ, вôнъ въ болю и тузѣ! Вкôнци остогидъ ѣй до краю надъ мѣру лагôдный мужь. Оставивши дворôчну доню, забрала зъ хаты все, що лишь дало ся вынести и втѣкла зъ льокаємъ.

Матвѣй шалѣвъ зъ розпуки. Думали, що повѣсить ся, або запє ся на смерть, але вôнъ не змѣнивъ и на волосокъ свого способу житя. Посивѣвъ тôльки, однакъ працювавъ далѣ незломаный, потѣшаючи себе пестощами дитины.

Зъ людьми про своє горе не говоривъ нѣколи. Часомъ лише зъ свекрухою, котру задля дитины затримавъ при собѣ, розбалакавъ ся про невѣрну. — Часомъ понуривши голову на груди, попадавъ у тужну задуму. Тогды потѣшавъ себе, шепотячи: „Поверне, поверне!“

Мѣжь тымъ лѣта спливали якъ вода, а про невѣрну нѣ чутки. Пропала, якъ камѣнь пôдъ воду разомъ зъ своимъ коханцемъ. Пôдъ окомъ бабунѣ росла мала Зофійка, гарна якъ та рута въ маю, а батько пестивъ єѣ—пестивъ и голубивъ безъ кôнця. Не мавъ для неѣ сурового слова, нѣчо крôмъ осмѣхôвъ та поцѣлункôвъ, поцѣлункôвъ та осмѣхôвъ.

Такъ псоване черезъ бабку та батька, не знало се дитя нѣякои волѣ крôмъ своєѣ власнои и не терпѣло нѣякого супротивленя. Найменчій опôръ дратувавъ єго и приводивъ до наглыхъ выбухôвъ. Батько картавъ тодѣ розвередовану Зофійку, але лагôдно, трохи не зъ покорою, начебъ самъ боявъ ся стягнути на себе єѣ гнѣвъ.

Вôдтакъ, коли заснула, скрадавъ ся тихцемъ до єи постелѣ, и голубивъ сонну и звинявъ ся передъ нею зô своєи надмѣрнои суровости. Нѣчому дивуватись! Шалѣвъ бѣдачиско, а за тою дитиною теперь вôнъ вже й свѣта не бачивъ!

На Ивасеве щасте прилипла Зофійка вôдразу до свого молодого товариша. Вѣкомъ не дуже рôжнились, бо дѣвча мало вже сѣмь рокôвъ и було понадъ свôй вѣкъ розвите.

Святочными днями, коли въ кузни не було роботы, грали ся въ купѣ, гуляючи якъ пара красивыхъ мотылѣвъ. Ивась крутивъ вербовû сопѣвки и выгрававъ на нихъ своѣй подрузѣ, або вчивъ єѣ вити зъ квѣтôвъ вѣночки або врештѣ низавъ на нитку коралѣ орябины. А коли она прибрана у тотî клейноды ишла похвалити ся ними передъ другими дѣтьми и выкликувала въ нихъ зависть, тодѣ вôнъ боронивъ єѣ передъ напастю.

Зачувати, що проводирь Старочеховъ, дръ Ріґеръ, думає старати ся о мандатъ до Рады державнои зъ палаты торговельнои.

Въ петербургскихъ кругахъ фінансовыхъ розойшлась чутка, що Россія носить ся зъ гадкою затягнути нову позычку внутрѣшну.

Аґентія болгарска заявляє, що що вѣсть подана французскими часописями, будьто бы Стамболовъ жадавъ дімісіѣ болгарского екзарха и утвореня для Болгаріѣ католицкого патріярхату, єсть зовсѣмъ безосновна.

Новинки.

Львôвъ дня 20 лютого.

— **Именованя.** Кароль Россіянъ именованый ревідентомъ рахунковымъ а Северинъ Хмуровичъ асистентомъ рах. въ Дирекціи лѣсôвъ и дôбръ скарбовыхъ у Львовѣ. — Дѣйстными деканами зôстали завѣдателѣ деканатôвъ оо.: Юліянъ Копыстиньскій галицкимъ и Ол. Танчаковскій нараѣвскимъ.

— **Презенты** одержали оо. Ив. Ульвиньскій на Липовцѣ, Мих. Свѣтеньскій на Вовкôвъ, Юл. Галькевичъ на Бережницю, всѣ въ епархіи львôвскôй.

— **На будову руского народного театру у Львовѣ** зложивъ Левъ Струтиньскій, парохъ Космача 5 зр. а о. Софронъ Левицкій парохъ Стриганець 20 зр. 50 кр. зôбраныхъ вôдъ гостей въ домѣ о. Калиньского при нагодѣ вѣнчаня єго дочки Наталіѣ зъ укôнченымъ богословомъ п. Михайломъ Дурделею. Складку заиніціювавъ о. Зенонъ Шепаровичъ зъ Колодѣѣвки, упросивши и молоду до збираня датковъ.

— **Руско-народный театръ** выѣзджає зъ Дрогобича до Самбора 22 лютого. Представленя будуть въ недѣлѣ, вôвтôрки, четверги и суботы. На перше представленє, въ четверъ 23 лютого буде дана народна оперета „Выхованець“.

— **На выставу краєву у Львовѣ**, що має вôдбути ся въ 1894 роцѣ, обѣцявъ Міністеръ скарбу вставити до буджету на 1894 рокъ квоту 50.000 зр. яко субвенцію державну.

— **Наука ґімнастики на университетѣ.** П. Міністеръ просвѣты заявивъ, що готовъ отворити на краковскôмъ университетѣ курсы ґімнастики для кандидатôвъ, котрѣ бы вôдтакъ, зложивши испытъ, вчили ґімнастики въ середныхъ школахъ. Комісія испытова була бы и у Львовѣ. Краєва Рада шкôльна казала розслѣдити справу въ Краковѣ, чи можна найти салю на ґімнастику, и сю справу рѣшено поки що такъ, що кандидаты учили бы ся въ „Соколѣ“. коли Міністерство на се пристане. Наука має тревати два роки. Кандидаты мали бы учити ся: анатоміѣ, діететики, теоріѣ, исторіѣ и методики а также ґімнастики практичнои 6 годинъ на тыждень.

— **Зъ Гусного выжного пишуть намъ:** Передъ трема мѣсяцями побрало ся ту двоє молодыхъ людей такъ, якъ ту бувае звычаємъ, що часто молодѣ до сватаня нѣколи и не видять ся. Перевѣдавши ся на другомъ, третомъ селѣ о якôй вôдданици (по найбôльшôй части ходить о добре вѣно), иде отець зъ молодымъ, сватають и въ двохъ, трьохъ недѣляхъ уже и весѣлє. Приглянувши ся собѣ близше, ажь тогды бачать, що одно другому не до вподобы, ба, и родичѣ добачать по часѣ ихъ невдоволенє. Такъ и ту стало ся. Молода Настуня К. добачивши невдоволенє и неприхильнôсть всѣхъ єѣ окружаючихъ, а погулявши собѣ ще послѣдный разъ въ недѣлю у сусѣда на весѣлю, около пôвночи на понедѣлокъ зъ 12 на 13 с. м., не попращавши ся зô своимъ мужемъ и родичами позбавила себе житя. — У насъ тутъ бѣда, бо черезъ великѣ морозы кромплѣ (бульба) намъ померзли, врештѣ безъустаннѣ вѣтры позмѣтали снѣгъ зъ верхôвъ у село та не можь вôдъ хижѣ до хижѣ перейти.

— **Страшный бальо.** Въ послѣдныхъ дняхъ мясницъ и карнавалу бувъ въ мѣсцевости Берегъ въ угорскôмъ комітатѣ Арадъ баль, котрый скôнчивъ ся дуже сумно. На сали гуляли, а тымчасомъ у пивници выбухла нафта въ бочцѣ и за кôлька хвиль огонь вдеръ ся и на салю та запаливъ портіеры и меблѣ. Рôвночасно наставъ такій страшный дымъ, що оденъ другого не бачивъ, гостѣ не могли найти дверей и выйти, тай тому почали дусити ся. Огонь обнявъ цѣлый дôмъ и спаливъ єго до тла. Сѣмнайцять осôбъ, а то 14 панôвъ, двѣ молодѣ панны и одна панѣ згорѣли въ огни. Также господарь дому згорѣвъ живцемъ. Крôмъ трупôвъ, котрѣ годѣ було розпôзнати, вытягнено зъ пôдъ румовиска ще 24 людей, а зъ тыхъ половина була тяжко покалѣчена, прочѣ лекше. Въ мѣстѣ велика розпука; нещаснѣ жертвы належали до найзначнѣшихъ родинъ. Нафта выбухла вôдъ того, що дѣти зô збиткôвъ закрали ся до пивницѣ и зъ запаленою свѣчкою зôлизили ся до бочки зъ нафтою. Очевидно и они згорѣли.

— **Незвычайна подѣя.** Зъ початкомъ сего мѣсяця появилось въ однôй вѣденьскôй часописи оголошенє, що одна маюча родина хоче приняти однолѣтну або дволѣтну дитину-дѣвчинку за свою. Се оголошенє подала одна панѣ, котра заѣхала на короткій часъ до одного готелю и назвала ся Марія Еміґеръ, властителька дôбръ въ Вернберґу коло Віляху. Межи особами, що читали се оголошенє, була одна панѣ Й., котрои чоловѣкъ, аґентъ купецкій, недавно померъ. Отся вдова привела до Еміґерови дѣвчинку Стефанію, котру сама колись приняла за свою, але теперь не могла удержати. Еміґерова дуже врадувала ся милою дитиною и приняла єѣ за свою. Такъ бѣдна дитина перейшла вже до третои мамы. Того самого дня ся нѣбы властителька дôбръ вôдъѣхала въ Вѣдня и обѣцяла пани Й. написати небавомъ листъ, якъ дитина має ся. Але листъ не прийшовъ. Панѣ Й. написала до Вернберґа коло Віляхъ, бо стало ѣй жаль за дитиною, але тамъ нѣякои Еміґерови не знали. Въ сю справу вдалась вкôнци полиція и ось показало ся, що то не була нѣяка властителька дôбръ Еміґеръ, лише Каролина Фірншусъ, жѣнка купця, котра розвела ся тому два роки зô своимъ чоловѣкомъ. Она хотѣла дôстати вôдъ него грошѣ и єѣ справу мавъ сего мѣсяця рѣшати найвысшій трибуналъ. Але она не мала до того правнои пôдставы. Тому старалась роздобути де дитину и коли ѣй то вдало ся, выѣхала зô Стефанією до Швайцаріѣ. Звôдтамъ вернула до Градца и ту єѣ увязнили. Въ судѣ казала она, що сю дитину мала вôдъ свого чоловѣка, але дитина та прѣйшла на свѣтъ, ажь коли она чоловѣка покинула т. є. въ Швайцаріѣ. Щобы дитина не лишилась безъ опѣки, судъ пустивъ Фірншусову на волю. А она того самого дня поѣхала зъ Ґрацу до мѣстцевости Андріцъ, де єѣ чоловѣкъ живъ и стрѣлила въ него и въ себе зъ револьверу. Але нѣ єго, нѣ себе не зранила тяжко, лише трохи скалѣчила. Потôмъ выѣхала фіякромъ зъ Андріцъ до Ґрацу, але на дорозѣ єѣ увязнили. Теперь дитина лишила ся безъ опѣки, отже купецъ Фірншусъ рѣшивъ ся взяти єѣ за свою.

Господарство, промыслъ и торговля.

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 18 до 12 год. въ полудне дня 20 с. м.: середна теплота була + 1·4° Ц., найвысша + 3·0° Ц. (вчера по полудни), найнизша — 0·0° Ц. вчера въ ночи. Барометръ опадає (755). Вѣтеръ буде захôдный, мѣрный, теплота обнижить ся до 0° Ц., небо буде переважно захмарене; снѣгъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 18 с. м.; пшениця 7·40 до 7·75; жито 6·— до 6·25, ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·50 до 5·75, рѣпакъ 11·— до 11·25; горохъ 6·75 до 10·—; вика 5·— до 5·50; насѣнє льняне 11·— до 11·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·75 до 5·10; гречка 6.90 до 7·75; конюшина червона 68·— до 74·—; бѣла 55·— до 80·—; шведска 65·— до 78·—; кминокъ 17·— до 20·—; анижь 37·— до 38·—; кукурудза стара 5·25 до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Берлинъ 20 лютого. Арештовано тутъ кôлькацять російскихъ студентôвъ и студентокъ. — Банкіръ Бляйхредеръ померъ тутъ вчера.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаны
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	
(въ голов. двор.) . .	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды . . .	—	—	4·36	—	—	—

Приходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшан.
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·31	—
„ Пôдволоч. на Пôдзам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор). . . .	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09		7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—		1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

За редакцію вôдповѣдає Адамъ Креховецкій.

Такъ то проклюнула ся мѣжь ними необавки дитяча дружба, въ котру Зофійка вкладала усю свою пристрасть. Вѣчно були зъ собою вкупѣ и нѣколи не сперечались. Ивась, правду сказати, улягавъ завсѣгды своѣй товаришцѣ, почасти зъ вродженои вже лагôдности и прихильности для своеи подруги, подекуды жь длятого, що въ хатѣ, якъ бачивъ, всѣ въ той спосôбъ зъ нею поводились.

Зофійка зъ своеи стороны надуживала неразъ тои улеглости. И не дивота — атжежь привыкала до того, щобъ єѣ слухали.

Було въ єѣ привязаню щось хижого, що однакъ не зражало милого сироты. Привыкла розказувати єму, а вôнъ привыкъ еи слухати. Отожь и бажала мати єго завсѣгды при собѣ, того повôльного и жичливого невôльника. Зъ туги за нимъ прибѣгала разъ по разъ до кузнѣ; — бувало й такъ, що неразъ и въ будный день мусѣли лишати єго въ хатѣ, щобъ тôльки вволити волю упрямои дѣвчины.

Такъ уплыло шѣсть лѣтъ. Ивась, котрого вôдумерла мати, выросъ бувъ на крепкого хлопця и помагавъ вже майстрови у дрôбнѣйшôй роботѣ; — Зофійка выросши зъ дитячого вѣку, выручала вже въ господарствѣ бабуню. Зъ часомъ узлы, котрѣ ихъ лучили, зôйшли ся ще сильнѣйше. Можь булобъ майже сказати, що люблять ся.

Ажь однои днины — було то проти жнивъ — зайшовъ до кузнѣ подорожный хлопчина, не старшій може вôдъ Ивася. Було то и збѣджене и зморожене, бо йшовъ десь зъ пôдъ самого Львова; втѣкъ зъ двора, де тримали єго въ креденсѣ до помочи льокаямъ. Розказувавъ, що знущали ся тамки надъ нимъ и камердинеръ и льокай, та що збивши черезъ неосторожнôсь якусь дорогоцѣнну посудину, втѣкъ зô страху передъ побоями. Вже то правда, що знакôвъ та синцѣвъ було на єго тѣлѣ безъ лѣку. Впрочѣмъ, хто єго знає, якъ то тамъ було, бо зъ очей не добромъ про него свѣдчило.

Старому Матвѣеви стало жаль вôдъ того оповѣданя. Неприхильнôсть до дворакôвъ обôзвала ся въ єго серци знову. Жаль стало єму сѣромы, що такъ вымовно розповѣдавъ про свою недолю, а йшовъ — якъ казавъ — за службою до Бродôвъ, де єго вуйко бувъ въ дворѣ вôзникомъ. Вôнъ впровадивъ хлопця до хаты, казавъ єго нагодувати и пôдночувавъ, отъ якъ сироту. Така то вже вдача була въ того чоловѣка!

(Дальше буде.)

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ принимає лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де також знаходить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева

НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика, ч. 9.

„Бюро Дневникôвъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнѝ“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ також для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГІПОТЕЧНОГО

купує и спродає

ВСЯКИ ЕФЕКТЫ И МОНЕТЫ

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшôмъ, не числячи жадпои провізіи.

Яко добру и певну льокацію поручає:

4½% листы гіпотечнѝ.
5% листы гіпотечнѝ преміованѝ.
5% листы гіпотечнѝ безъ премій.
4½% листы Тов. кредитового земс.
4½% листы Банку краєвого.
4½% пожичку краєву галицку.
4% пожичку пропінаційну галицку.
5% „ „ буковиньску.
4½% пожичку угорскои желѣзнои дороги державнои.
4½% пожичку пропінацийну угорску.

4% угорски Облиґаціи индемнизацийнѝ,

котрѝ то паперы контора вымѣны Банку гіпотечного всегда купує и продає по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.

Увага: Конторъ вымѣны Банку гіпотечного приймає вôдъ Вп. купуючихъ всяки вылъосованѝ, а вже платнѝ мѣсцеви паперы цѣннѝ, якъ також купоны за готôвку, безъ всѣлякои провізіи, а противно замѣсцевѝ лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ за зворотомъ коштôвъ, котрѝ самъ поносить. 8

ГАЛИЦКІЙ 11

БАНКЪ КРЕДИТОВЫЙ

почавши ôдъ 1 лютого 1890 поручає

4% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 30 дневымъ выповѣдженємъ

3½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

зъ 8 дневымъ выповѣдженємъ, всѣже знаходячѝ ся въ обѣзѣ

4½% АСИГНАТЫ КАСОВИ

въ 90 дневымъ выповѣдженємъ, будуть опроцентованѝ почавши вôдъ дня 1 мая 1890 по 4% въ дневнымъ терминомъ выповѣдженя.

Львôвъ, дня 31 сѣчня 1890. **Дирекція.**

ПРИГОТОВЛЕНЄ

на

ОДНОРОЧНЫХЪ ОХОТНИКÔВЪ

и до приняття въ

ц. и к. ВОЙСКОВѢ ШКОЛЫ

почнная ся въ приватнôй войсковôй приспособляючôй школѣ — **3 лютого с. р.**

Frisch, Wien 1, Schottenbasteingasse 4.

директоръ, ц. и к. майоръ въ пенс., упередъ проф. въ ц. и к. Академіи вôдъ жені и корпусѣ вôдъ мінъ и пр.

Проґрамы даромъ.

5-10 зр. денно

певного зарôбку безъ капіталу и ризіка даємо кождому, хто схоче заняти ся розпродажею законно дозволеныхъ льосôвъ и державныхъ паперôвъ. Зголошенє пôдъ „Lose“ a. d. **Annoncen-Exp. J. Danneberg, Wien I.**, Kumpfgasse 7. 18.

Чоколяда десерова.

Найбôльша фабрика на свѣтѣ — денна продажь 50.000 к°

Пôдробляванє забезпечено.

Подостаткомъ по всѣхъ лѣпшихъ склепахъ товарôвъ кольоніяльныхъ, по дроґеріяхъ и склепахъ зъ лагоминками, також по цукорняхъ.

Поручає ся 9

торговлю винъ ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львовѣ.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.